

Der bliver ikke noget ud af det. Det er en Bevilling, der ikke bliver brugt, det bliver et dødt Bogstav i Loven og vil aldrig blive gennemført, fordi det ikke vil være muligt at skaffe Pengene bevilgede i dette Ting.“

Denne Udtalelse gik altsaa den højtærede Konseilspræsident decideret imod ved sin Slutningsudtalelse her ved Generaldebatten, „at de ved særlige Love fremtvungne Bevillinger maa opføres paa Finansloven“. Ligeledes stod den højtærede Ministers Udtalelse i Modstrid med Udtalelser, der under Debatten vare fremkomne fra den højtærede Finansminister — men dertil skal jeg senere vende tilbage —, og om han end i sin sidste Bemærkning sagde nogle ret selvfølgelige Ord om, at Regeringen maatte have Lov til selv at bestemme sin politiske Taktik, maatte jeg dog antage, at med hans foregaaende Udtalelser var Tanken om ikke at holde sig de vedtagne Love efterrettelig paa Finanslovforslaget for 1911—12 skrinlagt.

Men saa skete der i Landstinget det, at Konseilspræsidenten ikke var at bevæge til at give noget bestemt Svar paa Spørgsmaalet om, hvorvidt han vilde opføre visse bestemte af de ved de vedtagne Love fremtvungne Bevillinger paa Finanslovforslaget for 1911—12, nemlig Bevillingerne til Fuldførelse af Rekrutlejrene og Sømateriel; men foruden at gentage sin Forsikring om, at Ministeriet i al Almindelighed vilde rette sig efter de bestaaende Love, nøjedes han med saadanne Orakelsprog som: „Hvis den Revision af Forsvarslovene, som vi, hvis vi blive Flertal ved Valgene, faa gennemført nede i Folketinget, ikke skulde kunne gennemføres heroppe i Landstinget, indtræder der en Kampsituation, og i denne Kamp er jeg overbevist om, at vi sejre“, der, som man vil se, ganske var ved Siden af, hvad der var spurgt om. Og Finansministeren stillede sig, uanset sin Chefs Udtalelser her i Folketinget om Nødvendigheden af at respektere de bestaaende Love, paa ganske samme Standpunkt, som han havde gjort i Folketinget. Jeg skal erindre om den højtærede Finansministers Udtalelser, som det er nyttigt at have i Minde for at se Nødvendigheden af, at vi dog om muligt omsider komme til Klarhed over denne Sag. Den højtærede Finansminister sagde i sin første Udtalelse: „Det, hvorom vi skulle slaas, er netop, hvorledes Finanslovforslaget for 1911—12, som skal forelægges af Regeringen, hvis den bliver siddende, skal se ud,

og jeg forsikrer den ærede Ordfører, at den vil komme til at se helt anderledes ud, end han tænker sig, for der vil ikke findes de Militærbevillinger derpaa, som den ærede Ordfører venter sig.“ De Militærbevillinger, jeg har nævnt, vare de af Lovene fremtvungne Bevillinger til Rekrutlejrene, Sømateriellet og til Videreførelse af Arbejderne paa Københavns Søbefæstning. I en senere Udtalelse sagde den højtærede Finansminister: „Altsaa, den ærede Ordfører spurgte, hvorledes vi vilde stille os til næste Aar, for vi kunde jo ikke forandre Forsvarslovene inden 1. Oktober. Nej, det kunne vi naturligvis ikke, men vi kunne til 1. Oktober, til den Rigsdagssamling, som da kommer, stille os saaledes, at vi ikke paa Finansloven tage det med, som den ærede Ordfører tror, vi ville tage med, og at vi stille Forslag om Forsvarslovenes Forandring paa rimelig Vis, tagende Hensyn til det, som er, og forsøgende at forandre alt det, som det efter de givne Forhold er muligt at forandre“. Udtalelser, der, som man ser, staa i stik Modstrid med den højtærede Konseilspræsidents Ord om, at man er nødt til at holde sig efterrettelig, hvad bestaaende Love fremtvunge af Finanslofbevillinger.

Se, den højtærede Regering har under Forhandlingen om denne Sag altid skudt dette i Forgrunden: Vi ville føre en Kamp om disse Forsvarslove, vi ville ikke sidde i 8 Aar med Hænderne i Skødet og ikke alene se paa, at disse fordærlige Love blive førte ud i Livet, men ogsaa give vor Haand med dertil. Nu, det er jo ikke noget uforstaaeligt Standpunkt, det har jeg aldrig sagt, og det har i øvrigt ingen ment. Det er slet ikke det, der er Tale om, hvorvidt den højtærede Konseilspræsident vil kæmpe mod den besluttede Forsvarsordning eller ikke. Nej, Spørgsmaalet er, om den vil respektere Lovene, medens den kæmper. Man skulde jo synes, at dette med Nødvendighed fremgik af Konseilspræsidentens Ord, men hver Gang man i Landstinget har søgt at tage ham paa dette Ord, veg han i Virkeligheden udenom. Og Grunden dertil er let at fatte. Det kommer deraf, at Regeringen ved ikke straks at æske Vælgernes Mening om Militærlovene, men at paatage sig Gennemførelsen af dem har bragt sig i en unægtelig lidet flatterende Situation.

Thi der var jo Mening i, om Regeringen, den Gang Mistillidsvotumet blev vedtaget her i Folketinget, og den Gang den nuværende højtærede Konseilspræsident fulgte Hans Majestæt Kongens Op-